

Список використаних джерел:

1. Карпенчук С. Г. Теорія і методика виховання: Навч. посібник. – К. : Вища шк., 1997. – 136.
2. Журба К. Виховання духовної культури підлітків // Шкіл. Світ. – 2004. – № 34. – 231.

Володимир Гонтковський

Науковий керівник: к. п. н., доц. Шевчук О. М.

**ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ**

В умовах освітніх реформ особливого значення в професійній освіті набула інноваційна діяльність, спрямована на впровадження різних педагогічних нововведень. Вони охопили всі сторони дидактичного процесу: форми його організації, зміст і технології навчання, навчально-пізнавальну діяльність.

До інноваційних технологій навчання відносять: інтерактивні технології навчання, технологію проектного навчання і комп'ютерні технології.

Інтерактивний означає здатність взаємодіяти в режимі бесіди, діалогу з чим-небудь (наприклад, комп'ютером) або ким-небудь (наприклад, людиною). Звідси можна зробити висновки, що інтерактивне навчання – це, насамперед, діалогове навчання, в ході якого здійснюється взаємодія студента та викладача, соціального працівника та клієнта чи клієнтів.

О. Пометун та Л. Пироженко трактують інтерактивне навчання як спеціальну форму організації пізнавальної діяльності, яка має конкретну, передбачувану мету – створити комфортні умови навчання, за яких кожен учень відчуває свою успішність, інтелектуальну спроможність. Сутність інтерактивного навчання у тому, що навчальний процес відбувається за умов постійної, активної взаємодії усіх учнів. Це співнавчання, взаємонавчання (колективне, групове, навчання у співпраці), де учень і вчитель є рівноправними, рівнозначними суб'єктами навчання, розуміють, що вони роблять, рефлексують з приводу того, що вони знають, вміють і здійснюють [1, с. 9].

Інтерактивні техніки, зазначає Т. Румянцева, забезпечують взаємодію та власну активність учасників під час динамічного навчального процесу. Інтер (лат. *inter*) – префікс, що означає перебування поміж; актив (лат. *actus*) – приводжу в рух. Інтерактивний – рух, що відбувається між об'єктами: зовнішніми – між окремими людьми, внутрішніми – рух, активність, яка відбувається в самій людині і яка призводить до змін її

поглядів, думок, поведінки тощо [2, с. 105].

У психологічній теорії навчання інтерактивним називається навчання, що ґрунтується на психології людських взаємин. Технології інтерактивного навчання розглядаються як способи засвоєння знань, формування умінь і навичок в процесі взаємин і взаємодій педагога та учня (студента) як суб'єктів навчальної діяльності. При цьому процес навчання організовується таким чином, що студенти вчаться спілкуватися, взаємодіяти один з одним та іншими людьми, вчаться критично мислити, вирішувати складні проблеми на основі аналізу різноманітних соціальних ситуацій, ситуаційних професійних завдань й відповідної інформації.

В інтерактивних технологіях навчання істотно змінюються ролі того, хто навчає (замість ролі інформатора – роль менеджера) і тих, хто навчається (замість об'єкта впливу – суб'єкт взаємодії), а також роль інформації (інформація не мета, а засіб для освоєння дій та операцій).

Інтерактивна модель навчання передбачає більш широку взаємодію студентів, вона націлена на домінування активності студентів в навчальному процесі. Під час інтерактивного навчання в процес пізнання виявляються втягнутими практично всі студенти, відбувається рефлексія з приводу їхніх знань та вмінь, кожен вносить особливий індивідуальний внесок у спільну діяльність, відбувається обмін способами діяльності, а також знаннями та ідеями. Важливою умовою організації інтерактивного навчання є створення атмосфери взаємної підтримки та дружелюбності. Це дозволяє студентам легше засвоювати нові знання. Крім того, розвивається сама пізнавальна діяльність, відбувається перехід на більш високі форми співпраці та кооперації.

За умови вмілого впровадження, інтерактивні технології навчання дають можливість залучити до роботи всіх студентів, сприяють виробленню у них соціально важливих навичок роботи в колективі, умінь та навичок культури дискусії, прийняття спільних рішень; вдосконалюють вміння спілкуватися, презентувати результати роботи. Перевагами інтерактивних методів є те, що вони дозволяють: вивчити проблему в умовах значного скорочення часу; сформулювати в студентів вміння орієнтуватися в нестандартних ситуаціях; виявляти, аналізувати і встановлювати причинно-наслідкові зв'язки і вирішувати конкретні професійні ситуації, розвивати навички роботи груповим методом при підготовці й прийнятті рішень, встановлювати взаєморозуміння між собою.

Отже, інтерактивне навчання – це, перш за все, діалогове навчання, в ході якого здійснюється взаємодія викладача та студента. Інтерактивна діяльність під час навчання передбачає організацію і розвиток діалогового спілкування, яке веде до взаєморозуміння, взаємодії, до спільного вирішення загальних, але значимих для кожного учасника завдань.

Список використаних джерел:

1. Пометун О. І. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання : Наук.-метод. посібн. / О. І. Пометун, Л. В. Пироженко. За ред. О. І. Пометун. – К. : Видавництво А.С.К., 2004. – 192 с.
2. Румянцева Т. В. Тренінг як інтерактивний метод навчання [Текст] / Т. В. Румянцева // Соціальна робота в Україні: теорія і практика : Науково-методичний журнал. – 2014. – № 1/2. – С. 99–107.

Ольга Гончарова

Науковий керівник: к. і. н., проф. Кривошея І. І.

**ВІД ПЕРСОНАЛЬНИХ УНІЙ ДО УТВОРЕННЯ ОКРЕМИХ ДЕРЖАВ
(НА ПРИКЛАДІ АНГЛІЇ ТА ВЕЛИКОГО КНЯЗІВСТВА
ЛИТОВСЬКОГО І КОРОЛІВСТВА ПОЛЬСЬКОГО XIV–XVIII СТ.)**

Політичне життя Європи XIV–XVIII ст. не раз привертало увагу істориків. Багато праць і дискусій пов'язано з масовими народними рухами, тривалими воєнними конфліктами, важкими дипломатичними відносинами того часу. Однією з примітних особливостей тодішньої політичної історії Європи є тенденція до міждержавних уній і створення «універсальних» держав. Були укладені персональні унії між Англією та Шотландією (1707), що проголосила про утворення єдиної держави, названої Королівством Великої Британії, Англією та Ірландією (1801), внаслідок якого було створено Об'єднане Королівство Великої Британії та Ірландії. В Східній Європі було прийнято Кревську унію (1386) та Люблінську унію (1569).

Метою статті є з'ясувати роль персональних уній країн Європи у встановленні єдиних держав на прикладі Англії та Великого Князівства Литовського і Королівства Польського.

У 60-х рр. XIII ст. Велике князівство Литовське мало вигляд «держави держав», що пояснювалося особливостями утворення та владних праввідносин, широкою автономією руських земель. Суттєві зміни відбулися під час правління князя Ягайла, що розпочалося у 1377 р. і позначилося передусім тенденціями до збільшення впливу Польщі. На той час з Ягайлом ворогували брати, що також претендували на князівство, з заходу загрожувала Польща і Тевтонський орден, а зі сходу – Московське князівство. Правлячі кола Польської держави, незадоволені династичними зв'язками з угорцями, прагнучи заволодіти українськими землями Литовсько-Руської держави запропонували йому укласти міжнародний договір у формі унії (об'єднання), що закріплювався б таким поширеним у тогочасному міжнародному праві механізмом, як династичний шлюб Ядвіги і Ягайла. Унія, укладена у серпні 1385 р., стала першим міжнародним договором, спрямованим на зближення, а згодом і на